

χεράκια της και να γνέφει από μακριά με το μαντίλι της στον άνηφό μου. Κι' αυτόν να κάθεται στο τιμόνι, κρατώντας το με το δεξί του χέρι, ενώ με το ξερβί κρατούσε το σκουπί του άνοιγμένου πανιού της βάρκας.

... 'Απ' τὸ μπαζόνι τῆς βίλλας τὸν, οἱ γονεῖς τῆς Ἰσαβέλλας, χαροῦμενοι κ' εὐτυχιούμενοι περὶ γὰρ τὸ ξαρινὸ ζωντάνεμμα τῆς μαρμαίρης μοναχοκόρης τους, ἔβλεπαν κ' ἐκεῖνα χαροῦμενα γνεφίσματα μετὰ τὸ χέρι τους, τότε στὴν κοπέλλα τους καὶ τότε στὸν ἀχώριστο κ' ἀγαπημένον συνοδό της.

... Εἶχαν καταλάβει ἄραγε τὸ κρυφὸν αἰσθημα; Ἰσως νά, μὰ ἴσως κ' ὄχι. Ὅπόσο φαινότουσαν εὐτυχιούμενοι καὶ χαρζώνουσαν γὰρ κάθε τι, ποὺ ἦταν ἡ χαρὰ τῆς λατρευτῆς τὸν κόρης.

... Πλησίαζε ἡ βάρκα περὶ κοπὰ στὴ σκάλα. Στὴν ἄκρη τῆς ἡ κοπέλλα ἔφερε μετ' ὅσῳ τὸ λυγρὸ κομμάτι της, καὶ μετὰ τὰ χέρια, τευτονιμένα, μετὰ χαροῦμενες φωνές, μάλιστον χαϊδευτικά τὸ σύντροφό της, τάχα πὼς ἀργεῖς νὰ φανῇ. Ὁρθὸς ἀπὴν πρόμηνη τώρα ὁ ἀνηφό μου, συγκέντρωσε τὴν προσοχὴ καὶ τὴ ματιὰ του στὴ λατρευτὴ κ' ἀνεξεκλήθη ἐκεῖνη κόρη. Καί...

... Δίχως νὰ προσέξῃ, δὴλάει ἀπεροσφημένους ἀπ' τὴ γλυκεῖα τῆς ὑπαρξῆς, ὀρθὸς καθὼς ἦταν στὴν ἀνάλαφρη βαρκοῦλα του, ποὺ τὴν κινουῦσαν ὡς τὸ φέγγι κινουῦν τὰ κύματα τῆς φουσκοθαλασσίας, ἔχασε ξαφνικὰ τὴν ἰσορροπία τοῦ κομποῦ του κ' ἔπεσε ἀτόπιμα μέσα στὴ βάρκα.

... Κυττάζουμε μετὰ ἄγνοια, μὰ δὲν τὸν εἶδαμε νὰ ξανασηκωθῇ. Τινάζουμε τότε ἀπ' τὴς καρέκλες καὶ τρέξαμε πρὸς τὰ ἐκεῖ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ σπαραχτικὲς φωνές ἔβλεπαν τὰ γονατὰ μας νὰ λυγίσουν.

... Βλέποντας ἡ κοπέλλα, ποὺ ἦταν κοντύτερα ἀπὸ μᾶς, τὸ ἀτόπιμο πέσιμο τοῦ ἀνηφοῦ μου καὶ τὰ αἵματα ποὺ τὸν πλημμύρισαν, ἔβαλε φωνές τρομίου καὶ φρίκης ἀπ' τὸ ἀδιευκύνιστο στήθος της. Κι' ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ὁ ἀγαπημένος της σύντροφος εἶχε χτυπήσει γὰρ καλὰ κ' ἦταν περὶ νεκρὸς, χωρὶς καθῆλον νὰ σκεφθῇ τί κάνει, στὴν ἀπελπισία της ἔπαινον, ἔπεσε στὴ θάλασσα κατακέφαλα, κωνώντας τὰ χεράκια της πρὸς τὴν ἔρημη κ' ἀκουβέντητη βαρκοῦλα.

... Ἦταν ἀργὰ ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ. Κομματιαζόταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἔβλεπε τοὺς ἀποβλακωμένους ἀπ' τὴν τραγικὴ συμφορὰ γονεῖς τοῦ κοριτοῦ, τὴ μάνα τοῦ ἀνηφοῦ μου, ἔμένα κ' ὄλους τοὺς συγγενικοὺς μου, νάχουμε τεμνυρῆσει δύο πτόματα παύσηρα, ξαπλωμένα πλάι-πλάι στὴν ἀερογαλιά :

... Τὴν πνευμένη κοπέλλα καὶ τὸν σκοτωμένο ἀπὸ χτύπημα δυνατὸ τοῦ κεφαλοῦ στὴν ἀγκυρὰ τῆς βαρκοῦλας ἀνηφό μου...

... Τὸς ξευγάρισε, ἀνὴρ, ὁ Χάρος... Ζευγαρωμένοι εἶνε κ' οἱ τάροι τους...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

...ΕΝ ΜΕΤΡῶ

Μιά ὀραία καλοκαιριάτικη νύχτα, κάποιος χοντρός ἐπαχθιώτης κύριος κάθισε μαζί με τὸ γυνὸ του σ' ἕνα ζυθοπωλεῖο νὰ πῆ καμμάτι μπίρα.

Τὰ πρῶτα ποτηράκια, τὰ τράβηξε σοβαρὸς κ' ἀμίλητος. Ὅσο περνοῦσε ὅμως ἡ ὥρα κ' ἡ μὲρὸς κατέβαιναν ἡ μὰ πάνω στὴν ἄλλη, ὁ χοντρός κύριος γινόταν πὸ ἀμύλητος καὶ τέλος στὸ δέκατο πέμπτο ποτήρι ἔσκυψε καὶ εἶπε στὸ γυνὸ του, μετὰ ἕως ἐπίσημο καὶ σιμβουλεντικό :

— Πρέπει, παιδί μου, νὰ πῆνὴ κανεὶς, ἀλλὰ πάντοτε ἐν μέτρῳ. Δὲν ἵπάρχει χειρότερο πράγμα ἀπὸ τὴ μέθη.

— Καλὰ λές, πατέρα, μὰ πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ποτε πῶς ἐν μέτρῳ καὶ ποτε εἶνε κενὸς νὰ σταματήσῃ;

Ὁ χοντρός κύριος ἔφριξε τότε ἕνα βλέμμα δόλογοῦ τοῦ σπὸ ζυθοπωλεῖο καὶ δείχνοντας τέλος κρυφὰ στὸ γυνὸ του μὰ γονιά τοῦ καταστηματος, τοῦ εἶπε, τρανίζοντας λιγάκι :

— Βλέπεις, γυνέ μου, αὐτοὺς τοὺς δύο κυρίους ἐκεῖ κάτω; Ἐ, λοιπόν, ὅταν τοὺς δεῖς τέσσερες, δηλαδὴ διπλοὺς, θὰ πῆς ὅτι εἶσαι μεθυσμένος καὶ ὅτι περὶ εἶνε κενὸς νὰ σταματήσῃς. Κατάλαβες, γυνέ μου;

— Νά, πατέρα, ἀλλὰ ἐκεῖ κάτω δὲν κάθονται δύο κύριοι, κάθεται ἕνας μονάχα...

— !...

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ὁ ἔρως εἶνε μιά χιμαρα ποὺ ἐπυροῦθηκε ἀπὸ τὴς αἰσθητῆς, γὰρ νὰ ἐξενεργεῖ τὴ σαρκικὴ πὸς ἀπόλαυση.

Β ἱ κ τ ω ρ Σ ε ρ μ π ο υ λ ἱ ε

— Ἐδωλοότερο εἶνε νὰ βάλῃ κανεὶς μισὸ σ' ἕναν ἡλίθο, παρὰ νὰ τὸν πῆσῃ ὅτι εἶνε τέτοιος.

Σ α μ φ ο ρ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ S. FRANCHETTI

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

(Διήγημα Ἴταλικό)

Ὁ Ἀρμάνδος Σολιέρι κ' ἡ χαριτωμένη γυναικοῦλα του, ἡ Κλάρα, ἦσαν παντρευμένοι πέντε χρόνια τώρα. Στὸ διάστημα αὐτὸ κανένα σύννεφο δὲν εἶχε σκιάσει τὴ γαλήνη τους.

Ὁ Ἀρμάνδος ἦταν μηχανικός, νέος ἀκόμα κ' ἀρκετὰ εἴπορος.

Ἡ Κλάρα πάλι ἦταν μὰ νόστιμη καὶ καπιτωδὴ μελαχροινή.

Τὴ βραδεῖα αὐτὴ ὁ Ἀρμάνδος κ' ἡ Κλάρα καθόντουσαν στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου τῆς κοσμικῆς λουτροπόλεως, στὴν ὁποία παραθέριζε ἡ νόστιμη σύζυγος τοῦ μηχανικοῦ, καὶ κουνέντιαζαν.

Ὁ Ἀρμάνδος εἶχε φτάσει τὸ μεσημέρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς ξαφνικά, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ τὴ γυναῖκα του.

Κι' ἀκριβὸς τὴ στιγμὴ αὐτὴ τῆς ἔδειχνε τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε σταλεῖ, λέγοντάς της :

— Τί κρὸς γράμμα, ἀγαπημένη μου! Καὶ τί ἐκτενές, ἀλήθεια! Ὅπόσο, μέσα σὲ τέσσερες δόλοχρες πυκνογραμμένες σελίδες, δὲν βρήκες νὰ μοῦ πῆς τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι ὁ κόσμος ἐδῶ κάνει μάνια κ' ἡλιοθεραπεία, κ' ὅτι τὸ βρόδυ, καμμάτι φορὰ, ἡ νεολαία χορεύει !..

— Καὶ τί ἄλλο ἤθελες νὰ σοῦ γράρω; ῥώτησε ἡ Κλάρα. Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς, ὅστερ' ἀπὸ πέντε χρόνια παντρεῖας, νὰ σοῦ στέλνω ἀκόμα φλογερὰ ἐρωτικὰ γράμματα !.. Τὰ ἔχουμε πῆ τόσες φορὲς ὅ ἕνας στὸν ἄλλο αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅστε...

— Ὅστε τώρα εἶνε κενὸς νὰ τὰ πῆς καὶ σὲ κανέναν ἄλλον; μονομύθοις ὁ Ἀρμάνδος.

— Τί ἔχουμε λέει; Πὼς σοῦ κατέθηκε μὰ τέτοια ἰδέα;..

Ὁ Ἀρμάνδος κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ βιάζεται, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ἄλλο γράμμα.

— Τί εἶν' αὐτό; τὸν ῥώτησε ἡ Κλάρα.

— Ὡ! τίποτε τὸ σπουδαῖο! Ἐνα κοινὸ ἀνόνημο γράμμα ἐναντίον σου, στὸ ὁποῖο δὲν θάβει κανεὶς σημασία, ἄν...

— ... Ἄν δὲν τοῖδινες ἀπειτανίας πολλὴ σημασία! συμπλήρωσε ἡ Κλάρα, χαμογελώντας εἰρωνικά.

Ὁ Ἀρμάνδος ἀνασηκωσε τοὺς ὄμους, στενοχωρημένος ἀπ' τὴν κάπως κομικὴ θέσι, στὴν ὁποία βρισκόταν. Ἡ εἰρωνικὴ ματιὰ κ' ἡ ἠσυχία τῆς Κλάρας τὸν ἔβλεπαν νὰ τὰ χάνῃ ἀκόμη περισσότερο. Εἶχε κάνει κακὰ νὰ τῆς μίλησῃ γὰρ τὸ γράμμα ἐκεῖνο! Ὁλόκληρὸ νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικὸ καὶ νὰ τὴν παρουσιώσῃ.

— Τόση λίγη λοιπὸν σημασία ἔδωσες στὸ γράμμα αὐτό, συνέχισε ἡ Κλάρα, ὅστε ἔτσι εἶνε νὰ κάνῃς δόλοχρη ταξεῖδι καὶ νάρθηξ ἐδῶ γὰρ νὰ μοῦ ζητήσῃς ἐξηγήσεις! Καὶ ὅμως, ὅταν σοῦ ἔγραψα ἐγὼ νάρθηξ, μοῦ ἀπάντησες ὅτι ἦσουν ἀναγκασμένος νὰ φύγῃς γὰρ τὴ Σικελία, γὰρ κάποια ἐπιγούσα ὑπόθεσι !..

Ὁ Ἀρμάνδος δὲν ἤξερε περὶ τί ν' ἀπάντησῃ, πὼς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀταραξία καὶ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς γυναικας του. Τὴν κτύπησε λοιπὸν συστομὴ καὶ στενοχωρημένος.

Τότε ἡ Κλάρα, χαμογελώντας πάντοτε εἰρωνικά, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα της ἕνα χαρτὶ καὶ διάβασε στὸν ἄντρα της τὸ περιεχόμενό του: — Κύριε. Ἡ συμπάθειά μου γὰρ σᾶς, μετὰ κάνει νὰ σᾶς δώσω μιά καλὴ συμβουλή. Μιὰ ἐπίσκεψις στὴ λουτροπόλι, ὅπου παραθερίζει ἡ γυναικα σας, θὰ σᾶς μὴνὴ μερικὰ πράγματα, ποὺ πρὸκει ἀπαραιτήτως νὰ τὰ ξέρετε!... Ἐνας φίλος σας.

Ὁ Ἀρμάνδος τὰ εἶχε περὶ χαμένα. Τὸ γράμμα ποὺ τοῦ διάβασε ἡ γυναῖκα του, ἦταν ἀκριβὸς τὸ ἴδιο μετὰ τὸ ἀνόνημο ποὺ εἶχε λάβει !..

Ἐξαφνα μὰ σκέψῃς φῶτισε τὸ μυαλό του. Καὶ ξεσπάζοντας σὲ γέλια ἀκράτητα, ἔσφιξε μετὰ λατρεῖα τὸ χέρι τῆς Κλάρας καὶ τῆς εἶπε :

— Ὅστε ἐσὺ ἦσουν; Ἐσὺ μοῦ τὸ ἔστειλες τὸ ἀνόνημο αὐτὸ γράμμα;.. Μὰ τὸ κατάλαβα ἐγὼ!.. Νά, τὸ κατάλαβα... Ἄλλὰ ἤθελα νὰ σὲ περᾶξω λίγο! Συγγνώμης, βρήκα τὴν εὐκαιρία νὰ σὲ ξαναῖδῶ, γιατί σὲ εἶχα ἐπιθυμήσει πολὺ!..

Ἦσαν κ' οἱ δύο τώρα εὐτυχιούμενοι, ἰκανοποιημένοι, χαροῦμενοι, ξέγνοιαστοι, προπάντων ξέγνοιαστοι... *

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Κλάρα συνόδεψε τὸν ἄντρα της ὡς τὸ τραῖνο, συνιπτόντας του νὰ γυρῇ γρήγορα πίσω, χωρὶς νὰ χρειαστοῦν γι' αὐτὸ κανεὶς ἀνόνημα γράμματα. Μόλις ὅμως βῆκε ἀπ' τὸν σταθμὸ, ἡ νέα γυναῖκα ἀνάντησε στὴ γονιά τοῦ δρόμου ἕναν ξανθὸ νεαρὸ κύριο. Τὸν πλησίασε μετὰ λαχτάρα, τοῦ ἔσφιξε παθητικὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἶχαμε τὴν, ἀγάπη μου! Γὰρ φαντάσου τί μποροῦσε νὰ γίνῃ, ἂν δὲν εἴχουκα τὸ ἀνόνημο ἐκεῖνο γράμμα στὴς τσέπες τοῦ ἀντρός μου, τὴν ὥρα ποὺ ἔλαγες τὸ μάνιο του καὶ δὲν τὸ ἀντέγραφα!.. Φαντάσου!..

Ἦσαν κ' οἱ δύο τώρα εὐτυχιούμενοι, ἰκανοποιημένοι, χαροῦμενοι...

